

han med de reglementariske Bestemmelser havde fjøvt disse Sager paa Jernbanen. Der var en anden Handlende, der under Benævnelsen Kolonialvarer havde forsendt et ikke lille Parti Krudt tilligemed nogle Randsstikker — og jeg tror tillige Lys — med Jernbanen. Han blev naturligtvis tiltalt, men blev frikendt. Indenrigsministeriet henvendte sig til Justitsministeriet for at udbede sig dets Erklæring i dette Tilfælde, og Justitsministeriet svarede, at nogle af den Slags Handlinger vel vare af den Natur, at de kunde henføres under Bestemmelserne i den almindelige borgerlige Straffelovs § 288, men at det ikke var Tilfældet med alle og navnlig ikke med dem, som der her var Tale om, og Ministeriet tilraadede derfor at søge ved Lovgivningen at faae Regler, der kunde sikke, at den Slags Overtrædelser kunde blive straffede. Der er et andet Tilfælde, hvor der af en Henskræmmer blev affendt Knaldhætter og andre farlige Ting f. Ex. Sprængkoffer, og der er Exempler paa, at man tværtimod de reglementariske Bestemmelser har trængt sig ind i Koupeer, efter at Jernbanen var kommen i Gang. Dette er Tilfælde, som ere blevne gjorte til Gjensstand for Raatale, men de Paagjældende ere blevne frikendte. Dette viser tydeligt, at der til Skade for Trafikken og tillige til Fare for Personer og Guds kan foregaa en hel Række af Handlinger, som man ikke kan faae straffede. Det er for at høde paa denne Mangel, at dette Lovforslag er kommet frem. Naar man har troet at kunde vente, at der vilde blive overladt Ministeriets Myndighed til at fastsætte Bøder gennem reglementariske Bestemmelser for den Slags Overtrædelser, saa er det for det Første, fordi det vilde være praktisk nyttigt, da det er meget vanskeligt at give udtømmende Regler for alle Slags Handlinger, der kunne komme ind under denne Kategori, og dernæst fordi det ikke er uden Exempel, at en saadan Myndighed gives Ministeren; det ligger meget nær, thi en saadan Myndighed blev ifjor ved Lov overdragen Ministeren med Hensyn til Bestemmelsen af Straffe for Overtrædelse af Reglementerne for Afbenyttelsen af Havne. Det er det, som har gjort, at Ministeren har troet, at der ikke i Nar vilde være større Betænkelighed ved at overdrage ham en saadan Myndighed, end der var tilstede ifjor. — Nu at udvide Stoffet til Ting, der ikke høre herhen, tror jeg ikke vilde være hensigtsmæssigt. Jeg anser det for nyttigt, enten man vælger den ene eller den anden Vej, meget snart at faae fastsat Bestemmelser, som kunne bevirke, at man kan forhindre Overtrædelser af den Natur, jeg her har betegnet, som ikke alene ere besværlige for Jernbanetrafikken, men ligefrem farlige for Mennekeliv, og som bevære større Interesser. Jeg anser det for vigtigt at faae Regler, som kunne være betryggende i saa Henseende.

Minirestad: Jeg beklager, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) ikke nærer den Tillid til den nuværende Udenrigsminister, som han i saa rigt Maal skjænkede Indenrigsminister Lohiesen, dengang han var med til at vedtage en Lov, hvorved der blev overdraget Indenrigsministeren en endog nu mere vidtstrakt Strafferet med Hensyn til at give reglementariske Bestemmelser for Havnenes Afbenyttelse, hvori nemlig Straffesatserne kunde gaa endog dobbelt saa høit som i denne Lov. Da jeg hørte det ærede Medlem rykke frem med denne Mangel paa Tillid, som vi have set har en afgjørende Indflydelse paa flere Lovforslag, blev jeg noget bange for, at der skulde være beredt dette Lovforslag en lignende Skjæbne. Det beroligede mig imidlertid, da jeg hørte det ærede Medlem sige, at Sagen skulde underkastes Drøftelse i et Udvalg (Th. Nielsen: Jeg haaber det). Ja, naar det ærede Medlem haaber det, sker det nok. I Grunden er jeg nemlig enig med det ærede Medlem i, at det fortjener en nøiere Drøftelse og alvorlig Overveelse, om man ikke ved Lov kan fixere de Forhold, der her er Tale om. Vel mener jeg ikke, at det just har saameget paa sig, som det ærede Medlem lagde saamegen Vægt paa, nemlig at en Lov blev meget mere bekendt end et saadant Reglement, den blev drøftet, man hørte Tale om den o. s. v. Derved bliver man egentlig kun bekendt med, at noget Saadant er i Gjære; men de Færreste af dem, som reise paa Jernbanen, følge vistnok vore Forhandlinger om alle disse Sager. Derimod kan jeg ikke negte, at der er den Forskjel mellem den Lov, som den ærede Minister paaberaabte sig, om Havne-regulativer og den nærværende, at, medens der i den første var Spørgsmaal om en overordentlig stor Mængde Havne af forskjellig Beskaffenhed og undergivne meget forskellige Vilkaar, hvorfor det maatte siges at være umuligt ved almindelig Lov at træffe Bestemmelser, som ikke maatte komme ind paa urimelige Detailler, stiller Forholdet sig noget anderledes ved Jernbanerne, hvor Forholdene over hele Landet jo maa siges at have en ensartet Karakter, og hvor derfor vistnok almindelige Bestemmelser maatte kunne gives. Jeg tror, at navnlig de fremtrædende Tilfælde, de, som den ærede Minister i Særdeleshed og med Rette lagde Vægt paa, Forsendelsen af farlige Varer og deslige, maaske lige saa vel kunne lade sig fastsætte ved Lov, som det har været Tilfældet for Dampskibenes Bedkommende med Hensyn til, hvad der maa føres med dem. Jeg skulde derfor ikke have Roget imod, at man anstillede en Undersøgelse om, hvorvidt Saadant lader sig gjøre. Opdager man da, at man kommer ind i altsor stærke Detailler, saa haaber jeg, at man, hvordan det saa end staaer med Tilliden, vil gaa ind paa at staffe betryggende Bestemmelser tilveie i denne Retning.